

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 398/2018-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. novembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDAN, s. r. o., Škultétyho 4720/2A, Topoľčany, zastúpenej Advokátskou kanceláriou MAJLING & NINČÁK, s. r. o., Palárikova 14, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ján Majling, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 440/2015-282 z 21. decembra 2015, rozsudkom Okresného súdu Martin č. k. 8 C 14/2013-312 zo 7. marca 2016, rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 5 Co 289/2016-357 z 27. septembra 2016 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 77/2018 z 11. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDAN, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. októbra 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MIDAN, s. r. o., Škultétyho 4720/2A,

Topoľčany (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 Co 440/2015-282 z 21. decembra 2015 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 21. decembra 2015“), rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) č. k. 8 C 14/2013-312 zo 7. marca 2016 (ďalej len „rozsudok okresného súdu zo 7. marca 2016“), rozsudkom krajského súdu č. k. 5 Co 289/2016-357 z 27. septembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 27. septembra 2016“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 77/2018 z 11. júla 2018 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2018“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že žalobou z 8. júna 2012 podanou okresnému súdu sa právny predchodca sťažovateľky ako žalobca domáhal proti žalovaným zaplata sumy 6 638,78 eur s príslušenstvom z titulu zmluvnej pokuty za porušenie záväzku uzavrieť kúpnu zmluvu (predmetom ktorej mal byť predaj lesných pozemkov zo strany žalovaných v k. ú. [REDACTED], okres [REDACTED]) podľa zmluvy o budúcej kúpnej zmluve.

3. Okresný súd viedol konanie pod sp. zn. 8 C 14/2013 a prvýkrát vo veci rozhodol rozsudkom z 10. septembra 2013, ktorým žalobe sťažovateľky vyhovel. Tento rozsudok bol v odvolacom konaní uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 572/2013-125 z 25. februára 2014 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie. Okresný súd svojím v poradí druhým rozsudkom z 1. júla 2015 žalobe sťažovateľky opätovne vyhovel, pričom tento rozsudok bol v odvolacom konaní uznesením krajského súdu z 21. decembra 2015 zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie.

4. Okresný súd tretíkrát rozhodol vo veci rozsudkom zo 7. marca 2016 tak, že spravujúc sa právnym názorom krajského súdu v jeho zrušujúcom uznesení z 21. decembra

2015 žalobu zamietol. Tento rozsudok okresného súdu zo 7. marca 2016 krajský súd v odvolacom konaní potvrdil svojím rozsudkom z 27. septembra 2016.

5. Sťažovateľka rozsudok krajského súdu z 27. septembra 2016 napadla dovolaním, ktoré najvyšší súd uznesením z 11. júla 2018 odmietol.

6. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv zrušujúcim uznesením krajského súdu z 21. decembra 2015, nasledujúcim rozsudkom okresného súdu zo 7. marca 2016, tento rozsudok potvrdzujúcim rozsudkom krajského súdu z 27. septembra 2016, ako aj uznesením najvyššieho súdu z 11. júla 2018 o odmietnutí dovolania sťažovateľky a v podstatnej časti svojej sťažnostnej argumentácie vyjadruje nesúhlas s právnymi závermi v napadnutých rozhodnutiach a vytýka im ich nedostatočné odôvodnenie.

7. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„a) Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/77/2018 zo dňa 11.07.2018, bolo porušené základné právo sťažovateľa, upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

b) Uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.12.2015 sp. zn. 5Co/440/2015-282, bolo porušené základné právo sťažovateľa, upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

c) Rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 07.03.2016 sp. zn. 8C/14/13-312, bolo porušené základné právo sťažovateľa, upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

d) Rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2016 sp. zn. 5Co/289/2016-357, bolo porušené základné právo sťažovateľa, upravené v čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;

e) *Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/77/2018 zo dňa 11.07.2018, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie*

f) *Ústavný súd Slovenskej republiky Uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 21.12.2015 sp. zn. 5Co/440/2015-282, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie*

g) *Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Okresného súdu Martin zo dňa 07.03.2016 sp. zn. 8C/14/13-312, zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie*

h) *Ústavný súd Slovenskej republiky Rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27.09.2016 sp. zn. 5Co/289/2016-357 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie*

Sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 551,95 EUR, ktoré zaplatí Najvyšší súd Slovenskej republiky na účet jeho právneho zástupcu v lehote 30 dní.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

12. V súlade s princípom subsidiarity právomoci ústavného súdu nie je v právomoci ústavného súdu realizovať prieskum sťažovateľkou namietaného zrušujúceho uznesenia krajského súdu z 21. decembra 2015, ktorý nebol konečným rozhodnutím vo veci, ako ani nasledujúceho rozsudku okresného súdu zo 7. marca 2016, prieskum ktorého bol v právomoci odvolacieho súdu. Ústavný súd preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

13. Ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou, ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99) považoval lehotu na podanie sťažnosti proti rozsudku krajského súdu z 27. septembra 2016 za zachovanú, a preto meritórne posúdil pri predbežnom prerokovaní sťažnosti napadnutý rozsudok krajského súdu z 27. septembra 2016, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu zo 7. marca 2016 a uznesenie najvyššieho súdu z 11. júla 2018 o odmietnutí dovolania sťažovateľky.

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

15. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmavania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04).

17. Podstatnou sťažnostnou námietkou sťažovateľky bolo jednak nedostatočné odôvodnenie a nesprávne závery rozsudku krajského súdu, ktorý sa podľa sťažovateľky nevyšporiadal dostatočne a správne s jej odvolacími námietkami proti rozsudku okresného súdu, ako aj nedostatočné odôvodnenie a nesprávne závery uznesenia najvyššieho súdu, ktorý sa podľa sťažovateľky nedostatočne a nesprávne vyšporiadal s jej dovolacími námietkami.

18. Ústavný súd po oboznámení sa s preskúmaným rozsudkom krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu konštatuje, že argumentácia sťažovateľky nie je spôsobilá spochybniť ich ústavnú udržateľnosť a nezistil, že by posudzované rozhodnutia boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnené, a tým mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

19. Ústavný súd v celom rozsahu odkazuje na odôvodnenie rozsudku krajského súdu, z ktorého je zřejmé, že odvolacie námietky sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu sa zhodovali s jej tvrdeniami v základnom konaní, s ktorými sa okresný súd podrobne a vyčerpávajúco vysporiadal, s čím sa krajský súd plne stotožnil. Preto sťažnostné argumenty o nedostatočnom odôvodnení rozsudku krajského súdu a jeho nesprávnych záverov nie sú spôsobilé založiť možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv namietaným rozsudkom krajského súdu, ktorý v podstatnej časti odôvodnenia uviedol:

„... odvolací súd v dôsledku odvolania žalovaného rozsudok Okresného súdu Martin opäť zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že prvostupňový súd nedospel k správnym skutkovým a právnym záverom. Poukázal na to, že k okolnosti podpísania kúpnej zmluvy došlo 05.10.2010 až po podaní návrhu na nahradenie prejavu vôle vedeného na Okresnom súde Topoľčany sp. zn. 4C/135/2009 a zároveň po úprave kúpnej ceny ako podstatnej náležitosti kúpnej zmluvy, nepreukazuje jednoznačné porušenie zmluvných podmienok, a teda zavinené konanie len na strane žalovaného, ako to v konaní tvrdil žalobca. Z uvedeného nemožno jednoznačne vyvodiť porušenie zmluvnej podmienky, ktoré by viedlo k uplatneniu nároku na zmluvnú pokutu. Podľa názoru odvolacieho súdu je nesprávny názor súdu prvého stupňa, keď vzniknutý rozdiel v kúpnej cene ako podstatnej náležitosti v danom prípade považuje len za nesprávny prepočet slovenských korún na eurá, ktorý' znížil dohodnutú kúpnu cenu v neprospech žalovaného a v dôsledku toho by došlo k obohateniu žalobcu. Je na mieste brať v úvahu výšku tohto rozdielu, ktorý u žalovaného predstavoval 121,23 eur, čo nemožno ani s ohľadom na celkovú kúpnu cenu považovať za nepatrnú sumu...“

Súd prvej inštancie v intenciách zrušujúceho uznesenia krajského súdu doplnil dokazovanie a návrh navrhovateľa ako nedôvodný zamietol, lebo bol zistený rozpor

v kúpnej cene, ktorá bola rozdielne dojednaná v zmluve o budúcej kúpnej zmluve a v kúpnej zmluve, ktorú predložil žalobca ako kupujúci, jeho tento bez súhlasu predávajúcich zmenil kúpnu cenu, čo je podstatná náležitosť...

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktorý vytykal súdu prvého stupňa, že rozhodol nesprávne, keď jeho rozhodnutie nevychádza z vykonaného dokazovania, resp. jeho základom je nedostatočné pochopenie základných skutkových okolností prípadu. Tiež vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a odôvodnenie rozsudku tiež trpí vadou nedostatku odôvodnenia, nakoľko súd sa nevysporiadal so základnými a podstatnými námietkami oboch účastníkov konania a sústredil sa iba na argumenty žalovaného... Podľa odvolateľa... nie prepočet na eurá, ako tvrdí žalovaný, ale splatnosť a výška kúpnej ceny boli dôvodom, prečo sa žalovaný nedôvodne nedostavil k podpisu kúpnej zmluvy napriek tomu, že ho k osobnej účasti zaväzovala budúca zmluva. Výhradu o prepočte na euro vzniesol až v priebehu súdneho konania sp. zn. 4C/135/2009 pred Okresným súdom Topoľčany a konkrétne až dňa 15.06.2010... Žalovaný uvedenú pred termínom podpisu kúpnej zmluvy nenamietal, teda akceptoval kúpnu cenu a prvýkrát túto námietku vzniesol až v súdnom konaní 15.06.2010. Žalobca má za to, že uvedená výhrada bola iba vecou dohody zmluvných strán o technike prepočtu. Preto odvolateľ tvrdí, že žalobcovi prináleží nárok na zmluvnú pokutu...

Odvolačný súd ako súd druhej inštancie preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci v rámci odvolacieho konania, konštatuje, že prvostupňový súd po doplnení dokazovania v intenciách zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu už v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci a vecne správne rozhodol, keď svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 234 ods. 2 CSP, pričom výstižne a dostatočne odôvodnil, čo ho viedlo k vydaniu rozhodnutia, keď sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami. Keďže odvolateľ v podanom odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa okresný súd nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav a následne prijať právne závery, pretože vo svojom odvolaní opakuje skutočnosti, ktoré boli predmetom konania pred súdom prvej inštancie, odvolací súd nemohol prisvedčiť jeho odvolaniu, ktoré nepovažoval za dôvodné, ale za účelové, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, pričom v

jednotlivostiach odkazuje na odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu, pretože by bolo nadbytočné a nekonštruktívne skutočnosti uvedené v odôvodnení rozsudku prvostupňového súdu opakovať...“

20. Pokiaľ sťažovateľka v dovolaní proti rozsudku krajského súdu namieta postup a závery krajského súdu pri odvolacom prieskume rozsudku okresného súdu, obdobne ako aj v sťažnostnej argumentácii, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ústavne akceptovateľne sťažovateľkou koncipované dovolacie argumenty nevyhodnotil ako spôsobilé naplniť ňou označené dovolacie dôvody, keď uviedol:

«16. Žalobca prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 420 písm. f/ CSP. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia...

22. Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne.

23. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva... V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP

nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

24. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo tak aj urobil. Táto forma skráteneho rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie.

25. Prevažná časť dovolania sa týka nesprávneho právneho posúdenia veci. Týmito námietkami by sa mohol dovolací súd zaoberať až vtedy, keď by dovolanie bolo prípustné podľa § 421 CSP, ktorý však žalobca neuplatnil, nakoľko neuviedol, že by rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením...

29. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu... Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu...»

21. Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv rozsudkom krajského súdu z 27. septembra 2016 ani uznesením najvyššieho súdu z 11. júla

2018, odmietol jej sťažnosť v tejto časti z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. Vzhľadom na to, že sťažnosť ako celok bola odmietnutá, bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky formulovanými v petite jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. novembra 2018